

Dues mirades

Idees i bravates

JOSEP MARIA **Fonalleras**

Corre per Internet la vinyeta publicada en un diari espanyol en la qual hi ha una fràgil avioneta amb una estelada a la cua (com aquelles que recorren el litoral en dies de canícula per anunciar discoteques) que es dirigeix amb premeditació contra un edifici que vol ser una de les Torres Bessones, pintada de gran bandera espanyola. La pretesa simbologia del dibuix és pecaminosa i, a més a més, és una metàfora fallida. Primer, perquè evoca un episodi tràgic incomparable i, en segon lloc, perquè el resultat final d'aquell terrible xoc va ser just el contrari del que promet l'acudit gràfic. La fortalesa de la torre espanyola sembla indestructible davant el vol d'insecte de la pobra avioneta.

Això, que no deixa de ser una anècdota post-Diada, una *boutade* de mal gust, no és sinó l'ampliació dibuixada de les paraules que va dir fa uns dies el ministre **Margallo**. Es tracta de fer evolucionar la formulació del discurs, a batzegades, a l'entorn del terrorisme i la violència. Es tracta de fer veure que el camp semàntic de l'independentisme es mou a l'entorn de la confrontació cega. Una gernació com la d'aquest 11-S no guanya, per ella mateixa, unes eleccions ni proclama un Estat, però no hi ha -al món- cap manifestació tan intensa, continuada i pacífica com aquesta. I això és tan important -tan central, tan decisiu- que més valdria parlar-ne amb el llenguatge de les idees i no pas amb la frivolitat de les bravates. ≡

La pneumònia

EMMA **Riverola**

Es embolics amorosos de **John F. Kennedy** van alimentar la seva imatge juvenil i pletòrica d'energia. Però és més que probable que el seu vigor sexual brotés de les injeccions de testosterona amb què combatia la seva falta d'adrenalina, causada per la malaltia d'Addison. Testosterona, cortisona, antiespasmòdics, antibiòtics, antihistamínics, estimulants, barbitúrics, gammaglobulina i metadona formaven part del seu còctel habitual per tractar múltiples mals: devastadors dolors d'esquena, permanent inflamació de colòn, infecció d'orina, al·lèrgies, depressions... En la carrera per la presidència el 1960, l'equip de **Johnson** va revelar que **JFK** patia la malaltia d'Adisson. Per descomptat, es va desmentir cate-

gòricament.

La debilitat no ven en política. Un candidat sempre ha de somriure i destil·lar una energia inesgotable. Només s'ha de recordar l'episodi protagonitzat pel president **George W. Bush** quan va vomitar sobre la faldilla del primer ministre del Japó en un banquet. Mig món es va mofar de l'incident i va debilitar extraordinàriament la seva imatge. I això que no existia Twitter... Una suposada pneumònia va causar un desmai a **Hillary Clinton** a la zona zero. La seva salut ha sigut un tema recurrent en la campanya. Dona i malaltia pot ser una combinació letal per a les seves aspiracions. Els estereotips s'uneixen als rumors i donen força a **Donald Trump**. Mai una pneumònia havia sigut tan rellevant per al món. ≡

Petit observatori

JOSEP MARIA **Espinàs**

La cortesia de l'ordre i el ritme

He coincidit, a la terrassa d'un hotel, amb una parella més jove que jo. (Naturalment. Mentre no digui el contrari, si parlo d'algú, en aquests articles, sempre el guanyaré en anys). Continuo. Una parella, els **Llopis**, en la maduresa de la vida. Ell era un home del món dels negocis, un emprenedor culte que quan va saber que jo escrivia amb una vella Olivetti va decidir posar en marxa *l'operació cintes*. A la pantalla del seu mòbil trobaria el cau on s'amaguen. Ella, la seva dona, em va sorprendre com parlava. Amb una mica més de lentitud que la majoria de la gent. Perfecta entonació, frases perfectament construïdes, gestos tranquils. Els seus comentaris eren sedants, cada frase s'acabava amb un punt.

Quin contrast amb aquelles explicacions que són una acumulació de paraules que abans de concretar res ja salten a iniciar una altra frase. Em feia pensar en un programa de televisió on la majoria de concur-

Parlar relaxadament és la demostració que sabem pensar de la mateixa manera

sants s'autopresentaven precipitadament barrejant dades i desitjos. L'ordre i el ritme són fonamentals per establir una bona comunicació. Les intervencions d'aquella senyora en la nostra conversa eren relaxants. Com que sabia escoltar, sabia introduir en la tertúlia el comentari oportú, breu i precís.

Però aquest autocontrol, espontani o resultat d'una disciplina, penso que deu ser molt poc freqüent. Una de les proves és la velocitat amb què dispares paraules alguns que participen en el programa o concurs televisiu. El que diuen sona així: «*Go zagozaystudio medicina*». Trobo admirable que el presentador aconseguixi desxifrar tanta contracció i perquè quedi clar ho tradueix. «Vinc de Saragossa i estudio medicina».

Sembla que sigui difícil parlar relaxadament, que en el fons és la demostració que sabem pensar relaxadament. Ja sé que és bastant freqüent la precipitació verbal i que seria considerada una impertinència potser demanar a algú que ens faci el favor de parlar d'una manera menys excitada. «És la meua manera de parlar», poden dir-nos. A l'escola s'hauria d'ensenyar el ritme verbal. ≡

Un nou model econòmic

Pacte per a la indústria a Catalunya

L'elaboració d'un gran acord disposa de consens i fermes bases polítiques, econòmiques i socials

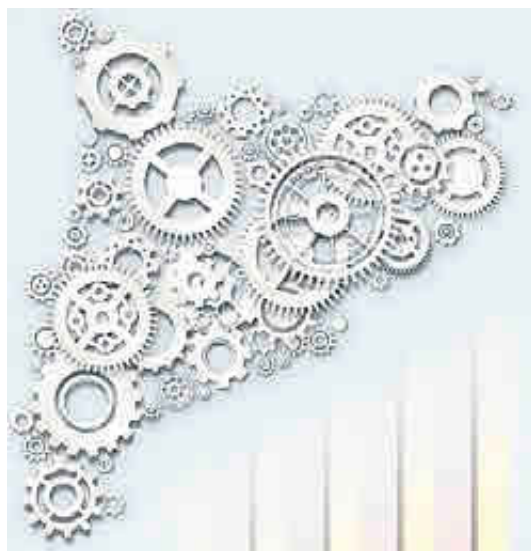
JOAN **Trullén**

la indústria a Catalunya en què un centenar d'experts va treballar en vuit àmbits temàtics (perímetre i definició de la indústria, finançament, formació, energia, infraestructures, R+D+I, cooperació i horitzó Europa 2020), fins a proposar un detallat conjunt de propostes de política industrial i no industrial sobre les quals s'havia aconseguit arribar a un consens.

El document presenta tres característiques vàlides com a punt de partida per a la negociació d'un nou pacte: l'adopció d'una visió estratègica industrial; l'horitzó temporal i la participació activa en la seva definició d'una pluralitat d'institucions i experts. En la seva definició hi ha més una visió macroeconòmica d'impuls a un nou model de creixement incloent que microeconòmica com la política industrial convencional o de correcció de fallades de mercat. Pretén anar més enllà de la política industrial per abordar qüestions com la formació, el finançament o les infraestructures. Es tracta d'anar cap a un model econòmic que cerqui el creixement de la productivitat agregada sobre noves bases. I per fer-ho cal situar-se en un horitzó temporal de llarg termini, que abasti diverses legislatures.

Un se circumscriu només a l'àmbit competencial d'un únic departament del Govern de la Generalitat perquè adopta una visió transver-

ALEX. R. FISCHER

El Pacte + Indústria que des de desembre del 2012 impulsen deu principalíssimes institucions de Catalunya (CCOO, UGT, Foment del Treball, Pimec, UB, UAB, UPC, Col·legis d'Economistes i d'Enginyers industrials i Tècnics Industrial) ha assolit un dels seus objectius fundacionals: aconseguir que el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat apostin per l'elaboració d'un gran pacte nacional per a la indústria. No sovintegen en els darrers anys iniciatives que es plantejessin en clau de consens. La necessitat d'impulsar la indústria com a punta de llança d'un nou model econòmic de Catalunya ha concitat l'acord unànime dels sis grups parlamentaris que van subscriure una Resolució en el ple del 13 de juliol passat que preveu l'elaboració d'un gran acord industrial.

LAQUEST GRAN pacte nacional per a la indústria ha de materialitzar el consens sobre la base d'un acord programàtic en què el conjunt de forces polítiques del Parlament de Catalunya es comprometen a tirar endavant en successives legislatures un full de ruta d'impuls a un nou model industrial. Convé recordar que el Pacte + Indústria impulsat per aquestes deu institucions va elaborar el document *Pacte per a*

sal de la política de foment industrial que necessàriament ha d'incloure competències situades en altres departaments, i fins i tot en altres administracions competents, tant d'escala espanyola com d'escala europea.

Voldria destacar com a gran actiu del Pacte + Indústria -que caldria incorporar en la redacció del nou Pacte Nacional per la Indústria- el fet que en la seva elaboració hi van participar activament destacats representants i experts de les deu institucions fundadores, procedents tant de les forces sindicals i empresarials com de les universitats i col·legis professionals. Destacats professors i investigadors van formar part tant de la direcció com de la composició de les diferents taules negociadores. I això va permetre que el contingut del compromís anés més enllà d'un pacte social. La dinàmica de la nego-

ciació va permetre que s'actués no eliminant continguts sinó ampliant propostes, sempre buscant el consens.

LA RESOLUCIÓ aprovada ara pel Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a treballar per assolir un gran Pacte Nacional per la Indústria que partint del Pacte + Indústria susciti el consens i permeti controlar de manera efectiva el seu seguiment. Aquesta resolució fixa com a criteri que les forces polítiques i els agents econòmics i socials estableixin les bases d'un acord programàtic per a la indústria que defineixi «les mesures a curt i llarg termini en tots els àmbits de govern per al relançament de l'economia productiva a Catalunya». També proposa que la redacció del pacte nacional/acord programàtic estableixi les prioritats industrials i s'harmonitzi amb la resta de les polítiques existents. Finalment, es defineix com a instrument de concertació i participació el Consell Català de l'Empresa, essent la Comissió d'Empresa i Coneixement del Parlament la instància de seguiment parlamentari.

S'obren, doncs, bones perspectives pel que fa a l'estratègia industrial de Catalunya. L'elaboració d'un gran acord per a la indústria disposa de sòlides bases polítiques, econòmiques i socials, amb un grau de consens insòlit. I, a més, ens consta un clar suport i impuls del Govern de la Generalitat. El futur és industrial. ≡

President de Pacte+Indústria.